

OD NAŠICH PŘÁTEL

Dopisy složeného obsahu vždy milostivě otiskujeme. Musí však být všeho obchodního oznamování, jakož i osobních narážek prosty a plným jménem podepsány. Aby se předešlo možným nedorozuměním, musí dopisy být zřetelně a hlavně pouze na jedné straně každého listu psány. Jinak zodpovědnost za správné otisknutí na sebe nebudeme zavadovat, neboť za dopisy není zodpovědní.

AUTHUR, Neb., 18 května '14. (tóna redakce!) Po delším čase opět přicházím, abych několika řádky se zmínil, jak se nám zde na dalekém západě v novém okrese Authur líbí. Nový okres tento utvořil se 1. květnem, kdy okres Melpherson byl ve dva rozdělen. Okresní naše sídlo jest též nově založené městečko podle jménem Authur a dosti na svůj začátek utěšeně roste. Jsou tam dva střední obchody, železářský obchod, restaurát, půjčovna koní a veřejná stáje, kovář a obchod kde kupují smetanu, vejce atd. Za veřejné platí 12, smetana 21c lb., hrambory 85c buň; alfalfa se prodává za \$0.50. Vůbec vše, co farmář vypěstuje, tam prodá a naopak co potřebuje zase tam koupí a to za ceny jako kdekoliv jinde. Minulý týden na prohlídku pozemků měškali zde pp. J. Lanka a Vinc. Kotrč od St. Paul, Neb., Josef Poskočil od Farwell, Neb. Lanka a Kotrč koupili zde po sekci pozemku a dosti se jim zdejším krajíně líbila. Zdáli p. Poskočil koupil, známo mi není. Noví osadníci stále nem přijíždí, tak že nebudou dlouho trvat a celé okolí bude osazeno. Mnozí zde dosti zakusí, neboť panuje velmi chladné počasí. Na začátku května nám zde téměř celý týden přehrávalo, tak že nyní vláhy jest dosti. Tráva po dolinách jest výborná a koně a dobytek hovězí mají hojnost vydatné pastvy a musím doznat, že jsem málo kde na tento čas v roce takovou spářil. Nyní jest zde již několik krajanů usazeno a tak doufám, že nám zde bude dosti veselo. Dobytek hovězí prodává se zde dosti drahé, zvláště krávy na dojení, za které až \$100 požadují a ještě nejsou k dostání, vzdor tomu, že jinak jest zde dobytka dost. Každý však ve svém okolí má dosti pastvy a tak ani nedbá prodat a spíše by snad ještě přikoupil. — Možná, že se zde dá výhodněji na podzim dobytek koupit, kdy totiž pastva přejde. Mne stály dvě krávy \$185, jsou to ale dobré dojnice a mimo to každá dala tele, tak myslím, že jsem zcela dobře pochodil. Nyní každý zde ponejvíce brechuje a zrovna do toho sází kornu, která se zde dobře daří. Brambory a i v zahrádce již nám vše dosti dobře roste. Já jsem si zberechoval asi 30 akru, a kornou, která již pěkně vzhází, osázel. — Půda jest dobrá, většinou černý písek s hlínou promísený, hlavně totiž po dolinách v tak zv. "dry valley." Zde téměř každá sekece má kus krásného údolí (Valley), kde roste znamenitá tráva a též hojně výborného sena poskytuje, tak že dobytek, přes zimu pouze senem krměný, byl ku podivu tlustý. Však i vojtěška krásně se zde daří. — Nyní budu opět častěji dopisovat a pro tentokrát ještě srdečně zdravím všechny své známé a přátele u Burwell a přání bych si, kdyby také někdo odtamtud častěji v Pokroku zprávy podával. Ct. administraci žádám, by mi laskavě tedy adresu na milý mi Pokrok a Venkov změnila. Se srdečným pozdravem na všechny čtenáře znamenané se v úctě Jan Šibal.

STUART, Neb., — Ctěná redakce a milí čtenáři! — Musím Vám opět něco napsat z toho našeho západu. Nu, posud žijeme a máme se jakž tak dobře. — Kukuřice, tu královnu našeho státu Nebrasky, dosazujeme. — Stále jest počasí studené a tak všecko velmi pomalu roste, zvláště trávy je citelně málo. Dostali jsme ondyno trochu vláhy a to snad asi proto, že v sousedním Atkinson čtyry salony povolili, kdežto v Stuart mají pouze dva hostince. V Atkinson musí za povolení každý hostinský \$1,500 zaplatit, tak že z toho zdroje do pokladny jim \$6,000 přibude, což myslím, že jest skoro trochu mnoho na takové městečko. Nač, budeme o to více píti, aby spíše se jim to vyplátilo. — Dále musím sdělit truchlivou zvěst, že zde zemřel krajan Frank Průša, ve stáří 43 roky a v neděli za účasti známých a přátel byl na zdejším hřbitově pochován. Průvodu sčastnilo se též asi 40 automobilů, což nejlépe dokazuje, jaké oblíbené zemřelý se těšil. Budiž mu země lehkou! Mimo jiné též zanechává zde též své starší rodiče, kteří již přes 80 roků čítají. Pozůstalým vyslovuji upřímnou svoji soustrast. — V Atkinson se stále něco opravuje, neboť ti páni z města si to přejí mít při nejmenším jako v samém Chicagu. Zde přestavují nádraží, tam zase zvenčí plastují bank a vůbec se všech stran ruče práce se ozývá. — Josef Vrzal, klerk z jednoho velkého obchodu, se nějak rozstoupal a po 4 dny již nebyl v obchodu. Snad to není na součotiny, neboť má to jen přes ulici, aby si na jednu doskočil a tak vážně chorobě předešel. Doufáme však, že Josef vbrzku zase úplně se pozdraví. — Eda Humpál, který mi slíbil, že si předplatí na Pokrok a dá si o známku, má zde pěkně zařízený saloon a pivo jako křen. Sklenice nalévá velké — zrovna jako holinky — proto, hoší, rovnou k němu, kdykoliv si chce pochutnat. Držte se přísloví "Svůj k svému." Jednatel.

OMAHA, Neb., 25. května '14. Ctěná redakce Pokroku Západu! Před časem jsem Vám slíbil, že též podám svůj úsudek o Louisianě a sice právě o české osadě Libuši, která se tam asi před 3 měsíci založila. Já sice nejsem žádný farmář, ale měl jsem několikrát příležitost pozorovat pozemky v jiných státech a právě tím člověk nabývá zkušenosti, aby si mohl udělat úsudek, zda-li pozemek takový má takových výhod, jako jinde, kde býval též tak lačný. Hlavně co padá na váhu při pozemcích, jest dobrá pitná voda, půda, tráva, dostě a zdravotní poměry. A tu musím doznat, jak z výpovědí krajanů tak i od domorodců, že krajina jest zdravá, obavláště krajina výše položená, kterou Češi si vyhledali za svou osadu, a že vše a pravdou se shoduje, jak bylo výborem dříve popsáno. Město Alexandria leží na rovině při samé řece Red River a čítá dnes asi 11 tisíc obyvatelů. Před 4 roky mělo asi 12 tisíc, ale nyní rychle ro-

ste, tak že i byty jsou těžko k dostání, a ceny nájmů dosti vysoké. Mají tam velké dřevařské pilny, továrny na sudy a rozličné jiné závody. Dle množství velikých obchodů soudím, že obchod jde tam dobře. Město má svou elektrickou pouliční dráhu, která spojuje vzdálenější části se středem města. Do české osady Libuše se musí na severní stranu přes most, který se pne přes Red River a skrze městečko Pineville, které jest na protějším břehu Alexandrie a zdálo by se, že jest to jedno město pouze fekou rozdělené. Jak se vyjede za most, již začínají pozemky stoupat, tak že při hranicích české osady Libuše dostoupí více jak 180 stop. Asi 5 mil od Alexandrie začínají farmy českých farmářů: Pp. Šosták, Brožik a Krupička z Dakoty, dále pan Holý z Chicaga. Vyjmenoval bych jich více, ale jména jsem zapomněl. Osadníci jsou zde ze všech částí Spoj. Států a též z Kanady. Jsou zde z Britické Colombie, ze Saskatchewan, z Nebrasky, Kansas, Missouri, Texas atd. Z měst jest zde nejvíce zastoupeno Chicago, New York a Cleveland. Osadníků usazených jest zde asi 50 a těch, co mají pozemky zakoupené a chtějí na podzim se přistěhovat, je prý asi 100, tak jest to již zajisté hezký začátek pro takovou osadu. Jak dále jsem s kým tam mluvil, každý má dobrou naději na budoucnost. Pozemky jsou málo vlnité a byly porostlé stromy, z nichž borovice byly již dávno odklizeny. Tu a tam jsou pařezy a též i listnaté stromy, jsou však dost daleko od sebe, tak že kdo nemá zrovna čas s odklizením, oře mezi pařezy. Půda jest místy černá, místy červená, trochu písčitá. Dá se dobře orat a rodí vše jako: Kornu, bavlnu, kafečku, halušky, cukrovou třtinu, oves, jetel, hrách, atd. Spodina půdy jest žlutá hlína. Kamenů tam není. Tráva roste vytečně a stáda dobytka, ovcí a koz pasou se bez nějakého dohledu. Drůbeží se též dobře daří a na každé americké farmě mají dosti slepic, kachen a hus. Z ovoce jsem viděl broskve, hrušky, fíky, pekány, víno rozličného druhu. Lumber jest zde lačný — od \$10 do \$18 tisíce a proto potřebné stavby možno lacino poříditi. Cena pozemků v menším jest od \$10 výše. V úctě A. Ceeha.

CALDWELL, Kans., 19. května 1914. — Ctěná redakce! Vzdor tomu, že naše osada jest hojně Čechy osazena, přece nikdo ani řádkou do veřejnosti nedá odtud ničeho vědět. Přicházím tudíž sám s několika řádky, abych prozatím aspoň částečně se čtenáři sdělil, jak zde pokračujeme. Počasí přítomné máme zde krásné a vláhy také dost, takže osení stojí si velmi dobře. Plevelce vyhlíží pěkně a jak nyní jest, slibuje nejméně asi 30 buňů po akru, jest již odkvetlá a hezky do zrna nalévá. Také korna si dobře stojí, je ale poněkud spouzděna. Naše krajina jest vůbec velmi úrodná a veškeré obilí výborné se zde daří. Podnebí zdejší jest příjemné, však

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

hou, neboť nastala našim otčím starost, by si každý nějakou tu domovinu vyhledal, což se jim také všem po několikaletém chování podařilo. Pozemky tedy byly, ale bez výstavnosti. Vzalo to mnoho namáhavé práce, nežli si každý nějaký ten barák postavil, ježto materiál na stavbu tehdy ještě zde nebylo, a druhá věc nejlépe vadila, že byly kapsy prázdné a musely se tudíž krýtí jen ty nejnútnejší potřeby, totiž živobytí. Můj otec nechtěl nikde na žádném dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho. Tedy jsme přijeli nejdříve na farmu pana Jana Hotečka, jakožto mého strýce. Když jsme k němu přijeli, byla již širá tma. Tu pojednou naši vozkové zastavili a kynuli nám, bychom slézali, neboť jsme prý konce cesty své cesty. Hned na to nastalo všem vítání při němž pláe a smích se mísil dohromady. Byly to scény nepopsatelné, vždyť se sešli i všichni známí ze staré vlasti. Večer byl krásný, teplý, tak se to venku až do pozdních hodin dobře hovořilo. Druhý den ráno, nežli se sluníčko na obzoru ukázalo, tak jsme již byli zase všichni na no-

PŘED OSMATŘICETI LÉTY A NYNÍ.

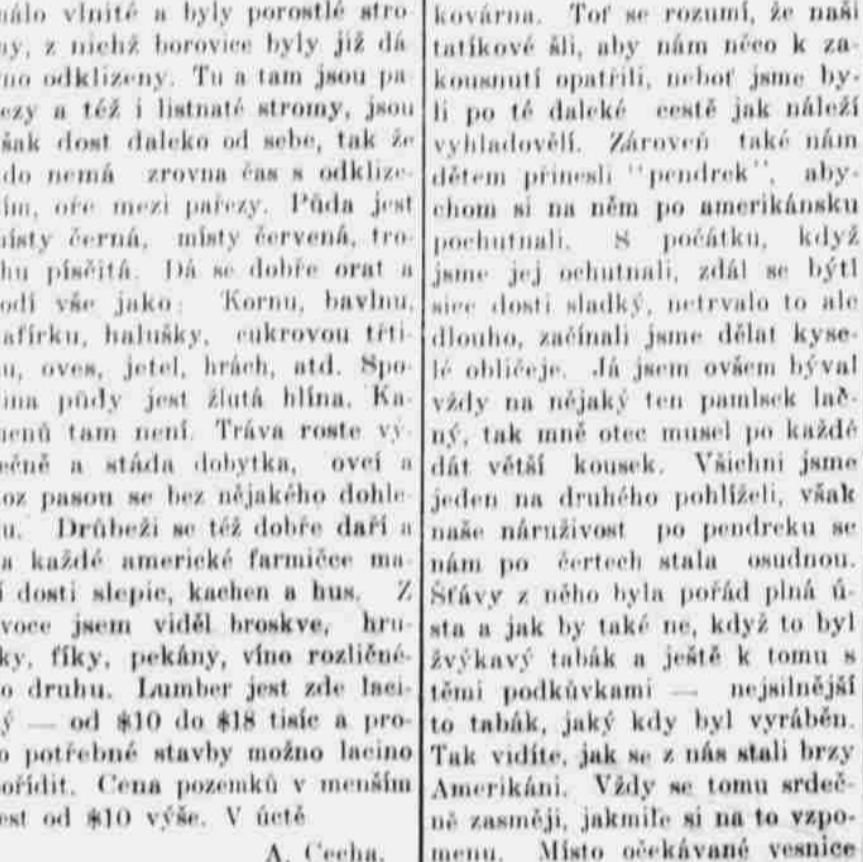
(Píše Jan Horký, Farwell, Neb)

(Pokračování.)

Po kratší jízdě jsme přijeli k řece tak zv. "South Loup", kdež se před námi objevil most, který jsme ovšem museli přejeti, abychom se dostali na druhou stranu. Právím, že to byla choulostivá věc jeti přes takový most, který se viklal, inu, jak se říká, jako na vodě. Hlavy se nám všem otčily a každý seděl na voze jako pění a nikdo se ani nepohnul. Až když naše zadní kola se ocitla zase na pevné půdě, tu se nám všem odlehčilo a hovor zase pozorně započal. Jaké to mají v Americe mosty a přece nebojí se po nich jezdit! Ale po krátkém čase jsme se teprve dozvěděli, že Amerika vlastně visí na hřebíku a na špendlíku a také tedy podle toho byly mosty budovány.

A nyní konečně v několika pouze minutách jízdy jsme se ocitli v té toužebně očekávané vesnici. Byl tedy čas, aby naši vozkové si svoje potahy nakrmili. Ujeli jsme totiž již asi 20 mil a naše potahy tudíž posilnění a též nějakou chvilku odpočinku potřebovali. Mezitím my pak jsme si prohlíželi tamní budovy, ačkoli jich tam právě mnoho nebylo. Bylo tam asi osm obydlí stavení, jeden obchod se smíšeným zbožím, jeden železářský obchod a jedna kovářna. To se rozumí, že naši tatíkové šli, aby nám něco k zakousnutí opatřili, neboť jsme byli po té daleké cestě jak náležej vyhladověli. Zároveň také nám dětem přinesli "předek", abychom si na něm po americku pochutnali. S počátku, když jsme jej ochutnali, zdálo se býti sice dosti sladký, netrvalo to ale dlouho, začali jsme dělat kysele obličej. Já jsem ovšem býval vždy na nějaký ten pamlsk lačný, tak mně otec musel po každé dát větší kousek. Všichni jsme jeden na druhého pohlíželi, však naše náruživost po předku se nám po čertech stala osudnou. Stávy z něho byla pořád plná ústa a jak by také ne, když to byl zvyklý tabák a ještě k tomu s těmi podkúvkami — nejnějnější to tabák, jaký kdy byl vyráběn. Tak vidíte, jak se z nás stali brzy Američané. Vždy se tomu srdečně zasměji, jakmile si na to vzpomenu. Místo očekávané vesnice

JAK PLUKOVNÍK ROOSEVELT VYPADÁ PO SVÉM NÁVRATU Z JIŽNÍ AMERIKY.

Tento obrázek představuje, jak plukovník Roosevelt vypadá dnes, po sedmi měsících strávených v jihoamerických džunglích. Na první pohled jest viditelné, že jeho obličej jest hubenější a vrásky hlubší. Ztratil třicetpět liber tělesné své vyškumené cesty a byl nemocen na smrti a tož mnohé udělení utrpěl. Rána, kterou dostal do lýtka při seskoku se člunu, byla velmi bolestnou. Když se vrátil do New Yorku, poprvé používal při chůzi hole. Dle přítomných plánů hodlá odejti v sobotu do Španělska, kde jeho syn Kermit, jenž s ním cestoval po Brazílii, bude slávit státní sletnou Willardovou.

HUDEBNINY

kteřé máme na skladě:

Není snad něčeho, co by tak myslí naši vzpružilo a domácnost zpřijemnilo jako spěv a hra na organ nebo piano. Proto také jest málo domovů, kde by ku svému obveselení varhany aneb piano neměli a abychom mnohým krajanům výběr zvláště pěkných a, pokud možno, nejvíce populárních písní a hudebních kusů pro tanec a poslechnutí usnadnili, uvádíme zde seznam hudebních které máme na skladě:

ALBUM ČESKÝCH PÍSNÍ — obsahující 50 nejpopulárnějších národních písní, bez slov ..... 50c — poštou
BESEDA — český národní tanec se slovy ..... 40c — poštou
ČESKÝ TANEČNÍ VĚNEČEK ..... 50c — poštou
DVĚ SKLADBY PRO KLAVÍR, z cyklu "Miniatury", op. 1. Košťál 25c
PÍSEŇ BEZE SLOV, Mendelssohn 25c
ELECTRIC CLUB MARCH 25c
THE CABINET—A choice collection of songs and instrumental music 25c
ALABAMA ROSE — Cake-Walk 25c

NÁSLEDUJÍCÍ HUDEBNINY PRODAVÁME JEDNOTLIVĚ PO 20c ANEB 3 KUSY ZA 50c POŠTOU 55c.

- U STUDÁNKY—píseň.
- VE ZBUZANECH—poika.
- PRODANÁ NEVĚSTA—pochod.
- MŮJ JENÍČKU—pochod.
- U ZVONU—poika.
- NA MARJÁNCE—poika.
- NA ŠÍŠATO—poika.
- SMĚS ČESKÝCH VALČÍKŮ.
- NA BÁLU—poika.
- KDE POTOK LUČINOU—valčík
- KDYŽ JÁ LIBĚ SPÍM—pochod.
- PRI MĚŠÍČKU—valčík.
- KU VÍTEZSTVÍ—pochod.
- HŘBITOVĚ—valčík.
- VY HVEZDIČKY—pochod.
- VESNÍČKO MÁ—valčík.
- KOLOVRAT—pochod.
- EMANE—pochod.
- LOUKA ZELENÁ—valčík.
- ČUPR CHABA—poika.
- HOLUBIČKA—valčík.
- KDE DOMOV MŮJ — a HEJ, SLOVANĚ!
- TEN KRÁSNÝ ČAS—valčík.
- KAR. HAVLÍČEK BOROVSÝ.
- ZAKOLNÍČEK—pochod.
- SVORNĚ V PŘED—pochod.
- VZPOMÍNKY NA MINULOST —valčík.
- UŽ JE MALÁ CHVILKA DO DNE—pochod.
- HOJ, VZHŮRU, PESTRÝ SOKOLE—pochod.

NOVÉ SKLADBY OD F. KMOCHA. (Jednotlivě po 20c—3 kusy za 50c—poštou 55c.)

- MŮJ KONÍČEK—pochod.
- JARA MLÁDÍ—pochod.
- KOLÍNE, KOLÍNE—pochod.
- HOJ, MAŘENKO!—pochod.
- ANDULKO ŠAŘÁROVA.
- JARABÁČEK—pochod.
- PODE MLEJNEM—pochod.
- ČESKÁ MUZIKA—pochod.
- ZELENÝ HAJOVĚ—pochod.
- MUZIKY, MUZIKY—pochod.
- PO STARODÁVNŮ—mazurka.
- NAŠE LÁSKA—pochod.

Objednávky s příloženým obnosem adresujte na:
POKROK PUBLISHING CO.,
 1417-1419 So. 13th Str. OMAHA, NEBRASKA.

Rectální nemoci — vyléčeny

Mírně ošetřování, které léčí píštěl, zlatou žílu nebo jiné rectální nemoci bez lékařského zákročení. Žádný chloroform, ether ani jiný prostředek úspěšně neuváděn. Vyléčení zajištěno v každém případě, který jest přijat pro léčeni a žádná penize, dokud nemoc neodjde. Píšte pro knihu o Rectálních nemocích s doporučeními. **Dr. E. B. TARRY, 240 Bee Bldg., OMAHA, NEB.**

se nám objevilo městečko tak zvané Dannebrog, jehož obyvatelé byli vesměs Dánové.

Po kratším odpočinku jsme se připravili zase na další cestu ubírat, však také již se začalo hezky k večeru sehylovat. Z jmenovaného městečka vyjeli jsme asi okolo páté hodiny odpoledne a měli jsme před sebou ještě asi 12 mil cesty. Však jakmile jsme ujeli asi dvě míle za městečko, tak již nebylo skoro žádné cesty před námi k vidění, neboť vše bylo hustým dnem porostlé, tak že po cestě nikde ani památky nebylo. Ona krajina byla ještě tak osazená a tu si každý vozka vybíral cestu nejnepohodnější a pak kudy bylo nejlépe. Naši vozkové již nyní krajinu asi dost dobře znali a jedli tudíž asi co možná tou nejkratší cestou a pak také dle toho, jak dostali napřed informace, kam asi totiž eheeme jeti. Moji rodiče jel za matčiny rodiče, za Václavem Hotečkem. A pak tu také již byli všichni její bratři a sice Václav, Jan, Josef, Anton a Vincent. Jelikož Jan Hoteček byl již tehdy časem ženat, proto jeho rodiče bydlili u něho